

O lijepom pastiru

Teološki (duhovni) pogled na evanđelje četvrte vazmene nedjelje

3. svibnja 2020.

Evanđeoski tekst:

U ono vrijeme: Reče Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: tko god u ovčinjak ne ulazi na vrata, nego negdje drugdje preskače, kradljivac je i razbojnik. A tko na vrata ulazi, pastir je ovaca. Tome vratar otvara i ovce slušaju njegov glas. On ovce svoje zove imenom pa ih izvodi. A kad sve svoje izvede, pred njima ide i ovce idu za njim jer poznaju njegov glas. Za tuđincem, dakako, ne idu, već bježe od njega jer tuđinčeva glasa ne poznaju. « Isus im kaza tu poredbu, ali oni ne razumješe što im htjede time kazati.

Stoga im Isus ponovno reče:» Zaista, zaista, kažem vam: ja sam vrata ovcama. Svi koji dođoše prije mene, kradljivci su i razbojnici; ali ih ovce ne poslušашe. Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti. Kradljivac dolazi samo da ukrade, zakolje i pogubi. Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju. « (Iv 10, 1-10)

Uvodna misao

Poznati talijanski pisac Umberto Eco uvijek je govorio kako svako literarno djelo jednostavno podrazumijeva svojevršno pred-djelo. Time je htio reći da nijedan tekst ne nastaje bez svojevrsnoga enciklopedijskog znanja koje neki autor posjeduje prilikom kreiranja nekog novog literarnog djela. Drugim riječima, postoje svojevršni registri koje autor koristi kako bi izrazio svoju misao. Međutim, ti isti registri, odnosno enciklopedija njegovih uvida koju on otvara svijetu, nužno trebaju biti spoznatljivi svijetu kojemu se određeni autor obraća. U protivnom sam pisac bi upao u zamku vlastitoga bezumlja jer bi pretpostavivši da drugi razumiju registre koje on sam koristi, bio osuđen na apsolutno nerazumijevanje. Druga autorica – Julia Kristeva – svojevrsteno je skovala riječ “intertekstualitet”. Što je time htjela reći? Na tragu *Eca* ona je također htjela reći kako je svaki tekst odraz određenih drugih tekstova koji mu prethode te mu daju bazu za razumijevanje. Da je tome tako možemo vidjeti primjerice kada čitamo medijske natpise ili pak neki roman koji nas jako intrigira. Bilo da je riječ o medijskome natpisu, odnosno članku u novinama, ili s druge strane o nekome romanu, i oni igraju na kartu registra odnosno enciklopedijskog znanja koje netko posjeduje kako bi ih shvatio. Već po samome naslovu nekoga članka uočavamo kamo neki autor smjera te na koji način želi graditi svoju struju misli. Ne samo to, na bazi registara koje autor koristi vrlo je lako uvidjeti i koristi li taj isti autor neke ideološke markere odnosno matrice koje eksplicitno ili implicitno umeće u svoju priču. Na taj način, primjerice, vješti će čitatelj vrlo brzo prepoznati u nekome članku

jednostavno “fake news”. Ako do sada ustvrđeno primjenimo na evanđeoski odlomak koji oslušujemo ove četvrte vazmene nedjelje, možemo isto tako reći kako će za njegovo dobro razumijevanje, a shodno tome i za našu duhovnu korist, biti upravo nužno poznavati registre koje autor pretpostavlja da su nam otprije poznati. Stoga ćemo naše promišljanje ovaj puta usmjeriti prvotno prema oslikavanju enciklopedijskoga znanja koje autor pretpostavlja kako bi na kraju uvidjeli neizmjerljivo bogatu duhovnu i teološku poruku za naše živote koju nam nudi evanđeoski tekst ove nedjelje.

I. Pretpostavke za duhovno razumijevanje evanđeoskog ulomka

Prva pretpostavka (prvi registar) – *ovčinjač* (grč. *αὐλή*)

Naš se autor u tekstu koristi izrazom “ovčinjač”. Naime, sam izraz jest grčka riječ *aule*, koja kao i druge riječi u ovome evanđeoskom odlomku, može imati više značenja. Prvotno značenje ove riječi jest zatvoreni prostor pod vedrim nebom koji se koristio kako bi se u njemu nešto čuvalo. Naravno, pretpostavljamo kako je riječ o životinjama. U slučaju današnjega evanđelja riječ je o sitinijoj stoci što su najvjerojatnije bile ovce jer sama riječ *probaton*, kako ćemo kasnije vidjeti, ne znači nužno ovcu, nego je kolektivna imenica za svu stoku sitnoga zuba. Naš autor, dakle, rabi sliku koja je bila izuzetno poznata u vrijeme stvaranja evanđelja. Osobito u kulturi jednoga stočara i zemljoradnika na Bliskom istoku. Nadalje, ova riječ može jednostavno označavati i dvorište nekoga većega kompleksa. Isto tako, riječ se rabila i za farmu, imanje ili pak jednostavno za kuću. Osim toga, ovu riječ u nekim spisima pronalazimo kao pojam za kraljevu kuću, odnosno kraljevsku palaču. Iz svega ovoga već sada vidimo kompleksnost registra koji rabi naš autor kada koristi ovu riječ. Međutim, uvijek je važno uočiti bliži i širi kontekst određenog teksta. Ako pak njega uzmemo u obzir te pratimo daljnju naraciju današnjega evanđelja, zaključit ćemo kako se ova riječ može shvatiti u dvostrukom smislu: a) prostor za stoku; ograđeni prostor – iz razloga što će sam Isus u daljnjem tekstu govoriti o ulasku u taj prostor te izvođenju ovaca iz njega. Međutim taj literarni smisao ne čini nam se dostatan za shvaćanje ove slike. Stoga tražimo drugu mogućnost – b) prostorni dio židovskog hrama – naime, rekli smo kako je moguće da se ova riječ prevodi jednostavno s “dvorište”. Drugim riječima, biti će riječ o dvorištu hrama.¹ Zbog toga imamo mišljenje kako današnji evanđeoski odlomak već u toj prvoj riječi – *ovčinjač* (*aule*) daje naznaku za njegovo dublje shvaćanje. Već sada je vidljivo da Isus ne govori jednostavno o tek nekom ovčinjaču i tek nekim ovcama, nego o hramskome prostoru te “ovcama” koje mu pripadaju.

¹ Usp. *αὐλή*, ἡς, ἡ u: W. BAUER – F. W. DANKER – W. F. ARNDT – F. W. A. GINGRICH (ed.) *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other early Christian Literature* (Chicago – London 2000) 150.

Druga pretpostavka (drugi registar) – ovca (grč. πρόβατον)

Već smo naravno dotaknuli jednim dijelom ovaj registar jer je nužno povezan s prvim – ovčinjakom. Riječ ovca u samome Svetome pismu može imati širi spektar značenja. Međutim, ne samo u Svetome pismu, nego i u tradiciji židovskoga, a shodno tome i kršćanskoga naroda. U Novom, a i Starom zavjetu ova se riječ koristi jednostavno za ovce u pravome smislu te riječi, tj. za životinje. Prikaz je vulnerabilnoga stvorenja koje se ne može tek tako samo braniti od napada izvana. Isto tako, vidljivo je kako već evanđelisti te neki drugi biblijski spisi, ipak ovu riječ koriste i u prenesenome (metaforičkom) značenju. Tako će Krist na kraju vremena suditi svijetu u vidu razdvajanja ovaca od jaraca. Ovca je ovdje prikaz moralno čiste i Bogu predane osobe, dok su jarci oni koji su Božju ponudu u Kristu svojim životom odbili. Taj transfer od jednoga literarnog značenja riječi *ovca* do onoga prenesenog gdje će ovaj pojam označavati osobe, odnosno Božji narod, vidljiv je u samim počecima kršćanstva, ali i židovstva. Tako će, primjerice, neki tradicionalni židovski spisi intertestamentalnoga razdoblja ovaj pojam rabiti za Božji narod kojemu je na čelu sam Bog. Crkveni oci će, isto tako, ovaj pojam rabiti kako bi opisali sliku Božjega naroda na čelu s Onim koji ih vodi – sam Bog. Isto tako, primjerice, jedan poznati spis iz prvih kršćanskih vremena – Didache – ovu će riječ rabiti za narod, a ne tek u pukom literarnom smislu. Na ovaj način uviđamo kako se i drugi registar autora udaljava od pukoga doslovnog značenja onoga znaka i simbola koji rabi kako bi preneo svoju poruku čitateljima, ali i slušateljima onoga vremena.²

Treća pretpostavka (treći registar) – vrata (grč. θύρα)

Dobronamjernome čitatelju evanđeoskog ulomka može se činiti pomalo čudnim da autor koristi sliku vrata kako bi izrazio svoju poruku. Dok su prva dva registra donekle i mogla biti razumljiva današnjemu čitatelju evanđelja, bojim se kako ovaj treći registar – vrata – ostaje nekako nejasan. Naime, kako bi protumačili važnost ove riječi morat ćemo učiniti jednu misaonu šetnju do Staroga zavjeta. Grčka riječ *tura* – vrata, na je neki način ekvivalent hebrejske riječi *ša'ar* koja u Starome zavjetu ima više značenja a sukladno tome i više dubinskih poruka koje autor želi izraziti. Ova se hebrejska riječ rabila kada se željelo izraziti sljedeće koncepte: a) Gradska vrata – današnjem čitatelju je doista teško shvatiti oblik i vizuru nekadašnjih biblijskih gradova. Ono što je pak temeljno za shvatiti jest da su to bili kompleksi nastambi na jednome širemu geografskome lokalitetu. No, ono što je bilo vrlo važno jesu gradska vrata. Ona su bila garancija ulaska u određeni grad. Na taj način ona su predstavljala najslabiju točku gradskog obrambenog sustava. Jer, ako su vrata pala, grad bi najčešće bivao poražen; b) Kompleks gradskih vrata – ovaj izraz označavao je kompleks u gradu gdje je bila smještena uprava jednoga grada. Ono što je najvažnije, tamo je bio smješten gradski sud gdje bi netko bivao proglašen slobodnim (spašenim) ili pak krivim. Primjerice, Knjiga Mudrih izreka govori o vrsnoj ženi čiji je muž dio uprave u sklopu

² Usp. πρόβατον, ον, τό u: W. BAUER – F. W. DANKER – W. F. ARNDT – F. W. A. GINGRICH (ed.) *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other early Christian Literature* (Chicago – London 2000) 866.

gradskih vrata (usp. Izr 31, 23); c) Vrata hrama – kako bi se ušlo u prostor hrama trebalo je proći kroz njegova vrata. Njih je pak bilo više kako bi se došlo do samoga hrama. U hramskome prostoru nije mogao svatko ni boraviti jer to je mjesto gdje sam Bog prebiva. Iz tog su razloga na vratima hrama bili postavljeni i vratari. Upravo nam o takvome jednom vrataru govori i današnje evanđelje. Sve to zbog izuzetne važnosti samoga hrama u percepciji židovskoga naroda. Stoga možemo zaključiti slijedeće: vrata su garancija ulaska u životni prostor. Bilo da je riječ o životnome prostoru ljudi te shodno tome prostoru njihovih vitalnih relacija, bilo pak da je riječ o ulasku u prostor gdje Bog prebiva jer i s Njime se stupalo u relaciju koja je bila od vitalne važnosti za svakoga vjernika.³

Četvrta pretpostavka (četvrti registar) – pastir (grč. ποιμήν)

U današnjem evanđelju riječ *pastir*, isto tako, ima vrlo važnu ulogu za njegovo razumijevanje. Ova se riječ u Bibliji koristi, također, u dvostrukome smislu te je usko povezana s dvostrukim značenjem i riječi ovca. Još u Starome zavjetu označavala je jednostavno pastire, ljude koji su brinuli o stadima na poljanam, ali isto tako već u Starome zavjetu vidimo kako sam pojam vremenom dobiva dublje konture. Tako će, primjerice, prorok Ezekiel reći kako je sam Bog onaj koji je pastir svome narodu. Isto tako, u starini se pastirima nazivalo i lidere određenih zajednica, odnosno njihove upravitelje. Međutim, i u Starom zavjetu, s vremenom, dolazi promjene perspektive. Stoga će, primjerice, André Wénin reći kako je razlog tome jednostavno ljudska povijest koja svjedoči razočaranju u ljudske oblike upravljanja. Iz tog razloga događa se pomak kod proroka Ezekielu kada on veli da je jedino Bog Onaj koji istinski vodi i bez presedana bdije nad svojim narodom (usp. Ez 34).⁴ To je shvatljivo jer Izraelski narod konstatno živi traumu u kojoj neprestano sazrijeva. S jedne strane sazrijeva percepcija samoga sebe, a s druge strane dozrijeva i slika Boga. Ta promjena perspektive vidljiva je i u Novom zavjetu gdje se o pastiru uglavnom govori u prenesenome značenju, a ne tek u pukom doslovnom smislu. Pastir je i u Novome zavjetu shvaćen kao onaj koji upravlja, koji vodi. Međutim, ipak treba biti oprezan. Razlog je taj da se ni u Novome zavjetu o pastiru ne govori tako olako - o ljudskim se pastirima eksplicitno govori na vrlo malo mjesta (usp. Ef 4; 1 Pt 5). Ako se i govori, izraz pastir nije korišten. U Prvoj su Petrovoj oni koji trebaju pasti prezbiteri, no oni nisu nazvani direktno pastiri, nego pak trebaju vjerno upravljati narodom do pojavka Onoga koji je nazvan vrhovnim pastirom (usp. 1 Pt 5, 1ss.) Onaj koji je upravitelj i voditelj svoga naroda u Novom

³ Usp. E. OTTO, שַׁעַר „ša‘ar“, u: H-J. FABRY - H. RINGGREN (ed.) *Grande Lessico dell'Antico Testamento*, IX, Paideia, Brescia 2009, 738-795; R. KRATZ, θύρα, ας, ἡ “thyra“, u: H. R. BALZ – G. SCHNEIDER, *Exegetical dictionary of the New Testament*, 2, 160-161. Ipak valja reći, kako to čini Eckart Otto (usp. citat iznad), da se u većini slučajeva u *Septuaginti*, interpretaciji Staroga zavjeta s Hebrejskog na Grčki jezik, hebrejska riječ za vrata - ša‘ar – ne prevodi sa θύρα kao u Iv 10, nego pak rječju πύλη koja također označava vrata.

⁴ Usp. A. WÉNIN, *L'homme biblique. Lectures dans le premier Testament*, Paris 2004.

zavjetu je istinski samo Isus Krist. To vidimo i u današnjem evanđelju kada će Krist sam za sebe ustvrditi da je pastir. Tu istu misao ponavlja i spis Hebrejima kada o Kristu u 13. poglavlju govori kao o velikom pastiru ovaca (usp. Heb 13, 20). Jer, za uočiti je jedno – Krist je prikazan kao pastir ne iz razloga što tek upravlja i vodi narod, nego što čini žrtvu predanja samoga sebe – polaže život. Iz toga čina predanja jedino je Krist istinski i u potpunosti pastir. Jer, On ne može razočarati te njegova žrtva ostaje kao čisti prinos samoga sebe i to zauvijek. Stoga je vidljivo kako Novi zavjet u sebi nosi promjenu paradigme koja je posijana već u Starome zavjetu. Zašto? Odgovor se krije u iskustvu ljudi koji kreiraju povijest predaje biblijskih tekstova. Njihovo iskustvo traume i razočaranosti biva na duboki način izraženo kroz biblijske spise, no samo onda ako znamo pratiti registre autorovih nauma.⁵

II. Duhovni mozaik na temelju registara koje koristi naš autor

Put koji smo do sada prošli dao nam je, na neki način, nužne preduvjete za dublje razumijevanje današnjega evanđeoskog ulomka. Stoga, uputimo se sada prema duhovnom iščitavanju današnjega odlomka. Naime, podijelit ćemo ga u dvije cijeline: a) Iv 10, 1-6; b) Iv 10, 7-10. Razlog je jednostavan – tekst prikazuje, na neki način, dva Isusova diskursa koji su orijentarini oko jedno te iste teme – pristup istinskome životu koji Bog daruje.

1. Prvi dio mozaika: Iv 10, 1-6 – Krist koji postupno uvodi u dinamiku svoga govora

Prva cjelina prikazuje Isusa kao Onoga koji na istinski način prikazuje život jedne zajednice koja je okupljena oko samoga Boga jer zaključismo kako je mjesto radnje današnjega evanđeoskog ulomka hram i hramski prostor. To je mjesto privilegiranog susreta sa živim Bogom. Već u Ps 24 čitamo: “Podignite vrata da uniđe kralj slave – to je sam Gospodin” (usp. Ps 24) Isto tako se u Ps 118 govori o nužnosti hvale samome Bogu koji je istinski pravedan te slušamo poziv da se otvore vrata pravde. Dakle, vrata samoga Božjega prostora, gdje on istinski prebiva. Prema tome, današnji je odlomak jako bogat značenjem. On nas poziva na istinski ulazak u prostor Božjega života, mjesto gdje On iščekuju svoje vjerne.

“Poznaje ovce”

Prekrasno je i uvijek me to gane kada čujem: On (Pastir) poznaje svoje ovce. Pritom se rabi izraz – *zove ih imenom*. Ime je u biblijskoj tradiciji nositelj identiteta, sve ono

⁵ Usp. ποιμήν, ένος, ό, υ: W. BAUER – F. W. DANKER – W. F. ARNDT – F. W. A. GINGRICH (ed.) *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other early Christian Literature* (Chicago – London 32000) 843.

što čovjek jest. Ne poznavati nečije ime zapravo znači ne poznavati njegovu osobu. On nam tada izmiče, postaje nam stranac. Prva cjelina današnjeg evanđelja progovara, dakle, o pastiru koji istinski pozna identitet svojega naroda - onih koji su mu povjereni. Jer to je tako važno. Bez toga ne možemo graditi ni odnose. Ukoliko se ne poznajemo dovoljno. Ukoliko ne osluškujemo glas jedni drugih. Neću nikada zaboraviti kada sam po prvi puta došao na župu kao svećenik. Bio sam na samome početku svoga svećeničkog života, a župnik koji je tada bio u župi mi je jednostavno rekao – moraš ući među narod. Moraš ih upoznati, biti s njima. Nije presudno važno, rekao je, što ćeš im ti govoriti, nego je presudno da budeš s njima. I doista, to je, dragi prijatelji, od presudne važnosti. To naše međusobno poznavanje gdje se međusobno otkrivamo jedni drugima te činimo jedni drugima svoju osobu sve više poznatom, a manje skrivenom. Tu se onda rađa istinski život. Tu se istinski rađa crkvena zajednica, a samo zato jer smo si dopustili osluhnuti drugoga. Ili, kako bi pokojni fra Bonaventura Duda rekao, dali smo i drugome da bude jer lijepo je biti. Lijepo je biti. I to ne jedni pored drugih, nego sa drugima. To je ono što uočavamo u današnjem evanđelju. Koliko je samo puta naglašen glagol – *ulaziti*. Pastir je onaj koji ulazi među ljude. Ne preskače zidove. U mentalitetu Židova, bilo je sasvim jasno da se u hram, direktni prostor gdje Bog prebiva, ne može ući tako da se u njega uskoči. Zato u prvi mah i ne razumiju Isusove riječi. U prostor Božjega života se jednostavno ulazi, a ne preskače. Samo zato jer se želi biti s Bogom. Želi se oslušivati Njegov glas. Uviđamo kako u tome glasu nema ničega čega bi se bojali. To nije glas koji nas osuđuje, nego glas koji sabire oko sebe.

“Idu za njim”

Današnji evanđelist namjerno igra na kartu antitetičke oprečnosti kada koristi sliku kradljivca. To je lijepo vidljivo u paralelnom odnosu četvrtoga i petoga retka današnjeg evanđelja:

- a) *On ovce svoje zove imenom pa ih izvodi. A kad sve svoje izvede, pred njima ide i ovce*
- b) *idu za njim jer poznaju njegov glas.*

- a) *Za tuđincem, dakako,*
- b) *ne idu, već bježe od njega jer tuđinčeva glasa ne poznaju.*

Vidljivo je, dakle, kako se tekst s nama želi doista poigrati, i to ne samo na razini značenja, nego i na razini stila izražavanja. Međutim, kakav je to pastirov stil? To je stil koji čovjeka privlači da ga nasljeđuje. Onaj tko čuje glas pastira, taj ga neminovno nasljeđuje. To je pak tema koja je vrlo važna svim evanđelistima, a trebala bi biti i nama vjernicima. Onaj koji istinski osluškuje Božji glas jer se osjeća njegovim, taj ga zatim kreće nasljedovati. To se nasljedovanje zatim pretače u živo svjedočanstvo - ono svjedočanstvo koje postaje malo po malo vidljivi znak prisutnosti Pastira u životu ovoga svijeta. Jer Krist, koji će za koji trenutak sam sebe prozvati pastirom, jest Onaj koji želi trajno ostati pastir. A to će biti

moguće jedino ako se čovjekova nutrina počne otvarati Njegovome glasu koji uvijek progovara i poziva nas da ga nasljedujemo.

2. Drugi dio mozaika: Iv 10, 7-10 – Krist se istinski otkriva u Onome što jest

Druga cjelina današnjega odlomka jest veliko finale gdje sada sam Krist sebe proglašava prvotno vratima, a zatim i pastirom. Što to znači za naš duhovni život? Prva poruka za našu osobnu duhovnost jest ta da je pristup u Božji život moguć jedino putem Krista. On je putokaz u život i zajedništvo s Bogom. On koji sebe naziva vratima (sjetimo se registra našega autora) tako na direktan način govori kako je pristup Božjemu životu ostvariv i moguć, a on ga vodi kroz osobu Isusa Krista. Stoga će pristupanje Kristu biti garancija ulaska u prostor Božjega života. Druga Kristova auto-prezentacija kao Onoga koji je, ne samo vrata u Božji život, nego i pastir, ima pak još dublji smisao za naše živote. Naime, On – Krist preko kojega pristupamo Bogu – nakon što nas uvede u Božji život ne ostavlja nas same, nego nas vodi. On ide pred nama, kako lijepo naglašava današnje evanđelje. Jer, biti s Bogom nužno znači nasljedovanje uzora Onoga koji nam je svojim životom prikazao što znači Božji život. Poći za Bogom nije, dakle, put svačijega osobnog snalaženja, nego je to put koji je već pokazao Isus Krist. Smatram to vrlo važnim jer postoje vjernici koji kažu da oni Boga čuju na njihov način, a ti načini često nisu analogni Božjoj etici evanđelja. Iz tog razloga, Krist sebe i može prozvati dobrim, odnosno doslovno bi bilo “lijepim pastirom”. Jer, već smo naglasili da Njegov naziv *dobri* ili pak *lijepi* pastir proizlazi iz One radnje koju On čini, a to je – polaganje života. Njegova dobrota, odnosno Njegova ljepota izvire iz cjelovitosti Njegove osobe koja nije podvojena. On nema dvostruke interese, On nema “figu u džepu” u svojoj pastirskoj službi jer On daje cijeloga sebe za druge.

Razlog Kristova polaganja života

Na kraju, netko će se pitati zašto On to čini? Evanđelje daje nedvosmislen odgovor. Njegov temeljni motiv darivanja (polaganja) života jest osposobljavanje naše životnosti. Mi smo, dragi prijatelji, bez Kristova polaganja života, osuđeni na životarenje. Živjeli bi mi, pa jasno da bi. Ipak, primjećujemo kako evanđelje i podcrtava da On daruje, ne tek bilo kakav život, nego u izobilju. Koliko god bili bogati na zemlji, ukoliko nemamo istinskoga Božjega života u sebi, mi ustvari istinski ne živimo, nego životarimo. Stoga nam današnje evanđelje u cijelom svom bogatstvu želi reći – Dođi, osluhni moj glas jer te ne zovem tek tako i bez razloga. Ne zovem te zbog sebe, nego radi tebe samoga. Da, to je naš Bog u Isusu Kristu. On se daruje do kraja, ljubi do kraja, ne zato što to treba Njemu jer On već ima život u punini život sa Bogom Ocem. On polaže svoj život kako bi i mi istinski mogli pristupiti tome životu.

Važnost zajednice (važnost vodstva)

Pristupanje Božjem životu ostvaruje se pak u zajednici. Jer što je slika hrama, slika Crkve, ako ne slika zajedništva. Zato i postoji pastir i njegovo vodstvo. On nas poznaje osobno i po imenu. Međutim, On nas želi povesti prema izgradnji stada. Zato je autentična kršćanska duhovnost, duhovnost zajedništva. Ona se ostvaruje u krilu Crkve, a ne van nje. Iz tog razloga današnja je nedjelja proglašena nedjeljom Dobroga pastira i molitve za svećenička i redovnička zvanja. Jer, potrebni su nam ljudi koji će nas voditi. Oni koji će baš zato jer su neprestano na izvoru Božjega života, pokazivati put prema tom istom životu. Da, oni su tu kako bi bili putokazi. Preporučimo ih, stoga, ove nedjelje u Božje ruke ne bi li nas istinski vodili i usmjeravali prema istinskom životu u Bogu. Jer, ni oni nisu imuni na to da s vremenom možda postanu najamnici. To bi postali kada se više ne bi usmjeravali k životu u Bogu, nego pak svome osobnom, malenom i ograničenom životu. Daruj nam svima, ti Kriste, snage da nasljedujemo Tebe koji si istinski put, istina i život.

vlč. mr. sc. Ivan Benaković